

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 567/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ochranou bezpečnosti a zdravia pri práci podľa čl. 36 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 211/2015 z 26. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s ochranou bezpečnosti a zdravia pri práci podľa čl. 36 písm. c) ústavy, základného práva na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd republiky (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 211/2015 z 26. januára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhal náhrady škody z pracovného úrazu s príslušenstvom a v rámci toho aj nároku na náhradu straty na zárobku po práceneschopnosti. O označenom nároku rozhodol okresný súd rozsudkom v samostatnom konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 20/2008 z 28. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) tak, že žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutej istiny tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 145 €, v prevyšujúcej časti odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil, zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí úroku z omeškania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň napadnutým rozsudkom zmenil aj uznesenie o trovách konania. Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 105/2016 z 31. januára 2017 odmietnuté ako procesne neprípustné. Sťažovateľ v sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi a tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho označené práva.

Sťažovateľ v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj napadnutý rozsudok krajského súdu, a tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu porušuje jeho označené práva. Argumentuje tým, že okresný súd, ako aj krajský súd nedal relevantné odpovede na jeho zásadné námietky, teda že napadnutý rozsudok je arbitrárny, porušujúci jeho označené práva. Sťažovateľ svoje výhrady zhrnul do 2 okruhov, z ktorých mala vyplynúť vecná nesprávnosť posúdenia jeho nároku. Podľa jeho názoru vo veci konajúce súdy vychádzali pri posudzovaní jeho nároku z nesprávne určenej výšky predpokladaného zárobku a tiež nesprávne určenej výšky invalidného dôchodku, ktorý mu bol odčítaný pri určení výšky jeho nároku straty

na zárobku pri uznaní invalidity. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ argumentačne dospieva k záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý neposkytol ochranu jeho označeným právam.

Pokiaľ ide o včasnosť podania jeho sťažnosti, sťažovateľ poukazuje na stabilnú judikatúru týkajúcu sa zachovania lehoty po procesnom rozhodnutí najvyššieho súdu vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu s odkazom na nález ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 674/2014.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, zakázal krajskému súdu pokračovať v porušovaní jeho práv a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 36 písm. a) ústavy zákon zamestnancom zabezpečuje právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň.

Podľa čl. 36 písm. c) ústavy zákon zamestnancom zabezpečuje právo na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci.

Podľa čl. 39 ods. 2 ústavy každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu predovšetkým namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a až následne v dôsledku arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu aj porušenie jeho ostatných označených práv hmotnej povahy. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý nedal uspokojivé a ústavne konformné odpovede na jeho zásadné námietky.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným

zákonem, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku reagoval na relevantné námietky sťažovateľa, keď v súvislosti s námietkou nesprávne určenej sumy predpokladaného zárobku, ako aj sumy invalidného dôchodku, ktorú použil pre výpočet jeho nároku, uviedol:

„V súdnej veci žalobca žiadal o náhradu potom ako mu skončila práceneschopnosť a od 24.12.1999 mu bol priznaný invalidný dôchodok, teda škoda mu vznikla k 24.12.1999. Škoda vzniká okamihom zníženia príjmu v súvislosti s priznaním invalidného dôchodku a priemerný zárobok rozhodný pre stanovenie výšky náhrady je ten, ktorý dosiahol žalobca pred priznaním invalidného dôchodku. Uvedené vyplýva z už cit. znenia § 195 ods.1 Zák. práce, podľa ktorého zákonodarca určuje náhradu zo mzdy pred vznikom škody (nie pred vznikom pracovného úrazu). Až priznaním invalidného dôchodku po skončení práceneschopnosti dochádza u žalobcu k poklesu jeho príjmu a teda ku škode. Samotná škoda spočíva v jeho strate na zárobku a má majetkový charakter. V prípade náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti sa vychádza z priemerného zárobku, ktorý žalobca dosahoval pred poškodením, teda pred 24.12.1999. Poškodením (škodou) rozumieme podľa ustálenej súdnej praxe nie samotný úraz, ale práve nepriaznivý dopad zmeny pracovnej spôsobilosti do majetkovej sféry poškodeného, (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 11.2.1999 sp. zn. 21 Cdo 376/98, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 25.5.2010 sp. zn. 25 Cdo 1243/2008, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 31.8.2015 sp. zn. 25 Cdo 1140/2012).

Vychádzajúc z § 17 ods.2 zák. č. 1 1992 Zb. o mzde, odmene za pracovnú pohotovosť a o priemernom zárobku je rozhodným obdobím predchádzajúci kalendárny štvrtrok, ktorý predchádzal vzniku škody, teda III. Q 1999.

V kontexte s uvedeným je zrejmé, že postup znalca [REDAKOVANÉ] v ZP č. 3/2009 zo 6.7.2009 a znalkyne [REDAKOVANÉ] v ZP č. 3/2013 z 1.3.2013, ktorí považovali rozhodné obdobie III. Q 1999 je správny a naopak postup znalca [REDAKOVANÉ] v ZP č. 21/2008, ktorý považoval rozhodné obdobie IV. Q 1998

a znalca [REDACTED] v ZP č. 505/2013 z 19.8.2013, ktorý považoval rozhodné obdobie IV. Q 1999 je nesprávny a teda nemožno z nich vychádzať pri ďalších výpočtoch.

Tvrdenie žalobcu, že znalec [REDACTED] v posudku pre výpočet pravdepodobnej mzdy použil III. Q 1999 len ho vypočítal k 1. dňu IV. Q 1999 je bez akýkoľvek pochybností nedôvodné, lebo znalec v bode 2.2 vypočítava pravdepodobný zárobok za IV. Q 1999 s použitím výplatnej pásky zamestnanca [REDACTED] za mesiace 10.11.12/1999, ostatných menovaných zamestnancov za 10/1999, na 9 str. posudku do pravdepodobného zárobku IV. Q 1999 zohľadňuje aj pomernú časť 14. platu a záverom (11 str.) ustálil pravdepodobnú hrubú mzdu žalobcu za obdobie IV. Q 1999 v sume 22 539 Sk/mesiac.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v III. Q 1999 neodpracoval ani 22 dní ani 180 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok vypočítaný z hrubej mzdy, ktorú by zrejme žalobca dosiahol (§17 ods.4).

Znalkyňa [REDACTED] v ZP č. 3/2013 z 1.3.2013 pri určovaní pravdepodobného zárobku žalobcu vychádzala z priemernej mesačnej mzdy 3 zamestnancov žalovaného ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]) a tento určila vo výške ich priemerných platov 17 879.- Sk (5 str. ZP) a pre porovnanie uviedla priemernú mzdu všetkých zamestnancov 17 677.- Sk. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že z rovnakej mzdy vychádzal aj VÚ pre výpočet doplatku na zárobku žalobcu, pričom žalobca voči uvedenému postupu nenamietal. Nedôvodná je námietka žalobcu, že znalkyňa pravdepodobný zárobok len opísala, keďže spôsob a postup jeho výpočtu je v ZP uvedený. Tento v celom rozsahu korešponduje so stanoviskom Ministerstva práce soc. vecí a rodiny SR (č. l. 580), pričom žalobca v rozhodnom štvrťroku bol žalobca zaradený do 5 tarifnej triedy (č. l. 483) a pravdepodobný zárobok znalkyňa určovala podľa zamestnancov zaradených v 5 tarifnej triede.

Rovnako správne znalkyňa pre výpočet použila invalidný dôchodok (č. l. 73.77) priznaný Sociálnou poisťovňou na základe rozhodnutia z 15.2.2000 vo výške 6.913,- Sk a v súlade s § 195 ods.1 Zák. práce na jeho zvýšenie resp. zníženie neprihliadala a za obdobie od 24.12.1999 do 31.12.2000 vypočítala náhradu za stratu na zárobku spolu 134.958.- Sk (viď výpočet 7 str. ZP). Pravdepodobný mesačný zárobok žalobcovi prináležal po dobu 1 roka (§195 ods.1 Zák. práce).

Za ďalšie obdobie od 1.1.2001 do 30.6.2001 znalkyňa mala valorizovať pravdepodobnú mzdu žalobcu z dôvodu, že uplynula zák. stanovená doba 12 mesiacov a v súlade s Opatrením č. 194/2000 mala pravdepodobnú mzdu zvýšiť o 7,2% teda (čo znalkyňa nevykonala). Na základe uvedeného

Hrubý mesačný zárobok za rok 2000 bol 17.879.- Sk.

Valorizácia 7,2% 1 287,30 Sk

Valorizovaný hrubý mesačný zárobok 19 166,30 Sk Znalkyňa správne použila redukciu (§195 ods.2 Zák. práce), takže

5.700.- Sk + 75% zo sumy (19 166,30 - 5.700,- Sk)

5 700.- Sk + 75% zo sumy 13.466,30 Sk

5 700.- Sk + 10 099,70 Sk = 15 799.70 Sk ID - 6 913 Sk

Náhrada mesačne 8 886.70 Sk

Náhrada straty na zárobku za obdobie od 1.1.2001 do 30.6.2001 (8 886.70 x 6) bola v sume 53 320.30 Sk

V súlade s Opatrením č. 235/2001 Z. z. s účinnosťou od 7/2001 bola valorizácia 6.5%

Hrubý mesačný zárobok za rok 2000 17.879.- Sk

Valorizácia 7.2% + 6,5%=13.7% 2 449,40 Sk

Valorizovaný hrubý mesačný zárobok 20 328,40 Sk

Znalkyňa správne použila redukciu (§195 ods.2 Zák. práce), takže

5.700.- Sk + 75% zo sumy (20 328.40 - 5.700.- Sk)

5 700.- Sk + 75% zo sumy 14 628.40 Sk

5 700.- Sk + 10 971.30 Sk = 16 671.30 Sk ID - 6 913 Sk 18 5Co/211/2015

Náhrada mesačne 9 758,30 Sk

Náhrada straty na zárobku za obdobie od 1.7.2001 do 31.12.2001 (9 758.30 x 6) bola vo výške 58 549,90 Sk.

Námietka žalobcu týkajúca sa krátenia mzdy bola uplatnená nedôvodne, lebo zákonodarca v § 195 Zák. práce rozdeľuje náhradu v plnej, nekrátenej výške po dobu 12 mesiacov (ods.1) a ak náhrada sa poskytuje ďalej táto sa redukuje (ods.2). Žalobcovi od 1.1.2001 patril v súlade s §195 ods.2 Zák. práce redukovaný zárobok vo výške 5 700,- Sk

+ 75% zo sumy presahujúcej 5 700.- Sk. pričom táto redukcia nie je vyvolaná spoluzavinením žalobcu ale predstavuje zákonom stanovený limit.

Súd správne postupoval, ak za obdobie od 24.12.1999 do 31.12.2000 považoval náhradu za stratu na zárobku vo výške 134 958.- Sk ale za obdobie od 1.1.2001 do 31.12.2001 vznikol žalobcovi nárok na náhradu za stratu na zárobku spolu 53 320.30 Sk + 58 549,90 Sk =111 870,20 Sk. teda spolu 246 828,20 Sk. Správne súd konštatoval, že žalobcovi bola poisťovateľom žalovaného poskytnutá náhrada 242 460 Sk. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcovi vznikol záporný rozdiel medzi sumou ktorá mu prislúchala a sumou, ktorá mu bola poskytnutá, preto žalovaný je povinný v súlade s § 193 ods.1 a nasl. Zák. práce nahradiť rozdiel 145.- eur (4 368.20 Sk) a preto bol rozsudok zmenený podľa § 220 O.s.p.

Kedže predmetom uplatneného nároku bola strata na zárobku za obdobie od 24.12.1999 do 31.12.2001 vo výške 7 813.58 eur so 17.6% úrokom z omeškania ročne od 15.7.2000 potom rozsudok v prevyšujúcej zamietnutej časti nad sumu 145 eur potvrdil odvolací súd ako vecne správny, lebo je korektný a spravodlivý (§219 ods. 1, 2 O.s.p.). “

Krajský súd sa v citovanej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia ústavne konformne vysporiadal a zrozumiteľným spôsobom reagoval na obe námietky sťažovateľa. Uvedené argumenty a právne závery krajského súdu rozhodne nemožno považovať za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené. Pokiaľ ide o spornú sumu dôchodku, z priloženej kópie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie o priznaní invalidného dôchodku je evidentné, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie z 24. decembra 1999 bol sťažovateľovi priznaný invalidný dôchodok v sume 6913 Sk (pozri výrok rozhodnutia, pozn.). Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že vo veci konajúce súdy mali pracovať a pre účely jeho nároku aplikovať sumu 3 254 Sk, ktorá je uvedená v odôvodnení označeného rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie, pretože táto suma bola podľa tvrdení sťažovateľa upravená podľa § 2 zákona č. 132/1998 Z. z. o zvýšení dôchodkov v roku 1998, o úprave dôchodkov priznaných v roku 1999 a o zmene a doplnení niektorých zákonov v oblasti sociálneho zabezpečenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 132/1998 Z. z.“) teda suma 6913 Sk sa má považovať už za zvýšenie podľa § 195 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. zákonník práce v znení účinnom do 31. marca 2002, teda sa na úpravu pôvodnej sumy 3 254 Sk nemá

prihliadať. Ústavný súd konštatuje, že toto tvrdenie sťažovateľa nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, jednak z dôvodu, že sa v okolnostiach prípadu sťažovateľa jeho invalidný dôchodok označeným rozhodnutím nezvyšoval, išlo len o spôsob výpočtu invalidného dôchodku podľa právneho poriadku platného v rozhodnom čase, teda prvé rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, ktorým mu bol priznaný dôchodok, a navyše sa jednalo o úpravu dôchodku, a nie jeho zvýšenie podľa už uvedeného § 2 zákona č. 132/1998 Z. z. Uvedené skutočnosti postačujú pre záver, že v okolnostiach prípadu vo veci konajúce súdy postupovali podľa platných a účinných právnych predpisov v rozhodnom čase, keď aplikovali relevantné ustanovenia citovaných predpisov podľa ich zmyslu a účelu. Obdobne aj druhú námietku sťažovateľa týkajúcu sa údajne nesprávne určenej sumy predpokladaného zárobku sťažovateľa je potrebné považovať za neopodstatnenú, keďže vo veci konajúce súdy sa ústavne konformným spôsobom a preskúmateľne vyrovnali s touto jeho námietkou, keď poukázali na výsledky znaleckého dokazovania a kontrolného znaleckého dokazovania, pričom zároveň uviedli, prečo nebolo možné prihliadať na znalecký posudok, na ktorý sa odvolával sťažovateľ. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd napadnutým rozsudkom zasiahol aj do jeho základných práv materiálnej povahy, a to práva zamestnanca na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) ústavy v spojení s ochranou bezpečnosti a zdravia pri práci podľa čl. 36 písm. c) ústavy a na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti s možným zásahom do označených práv sťažovateľa predovšetkým pripomína, že podľa čl. 51 ods. 1 ústavy sa práv uvedených v čl. 35, čl. 36, čl. 37 ods. 4, čl. 38 až čl. 42 a čl. 44 až čl. 46 tejto ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Vychádzajúc z citovaného článku ústavy a už prezentovaného záveru v súvislosti s namietaným čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, že v okolnostiach prípadu vo veci konajúce súdy postupovali v zmysle platných a účinných predpisov v rozhodnom čase, a priori vylučuje možnosť porušenia označených hmotných práv sťažovateľa, pretože sťažovateľovi bola poskytnutá ochrana jeho označených práv v medziach zákonov, ktoré tieto práva vykonávajú. No napriek uvedenému ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na to, že predmetom napadnutého konania bola strata na zárobku v dôsledku pracovného úrazu ako osobitný nárok na náhradu škody z pracovnoprávneho vzťahu, ktorý má skôr charakter majetkového práva a nie odmeny zamestnanca za vykonanú prácu. Obdobne s poukazom na opäť predmet napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že nezistil relevantný súvis medzi označeným základným právom zamestnanca na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci podľa čl. 36 písm. c) ústavy a základným právom na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, zákaz pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa a návrh na náhradu trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017